

Escriu-Mó 2020

1r concurs literari de relats
de Montmeló

AJUNTAMENT DE
MONTMELO

CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL DEL VALLÈS ORIENTAL
OC de Montmeló

Generalitat
de Catalunya

BIBLIOTECA
MUNICIPAL
LA GRUA
MONTMELO

Diputació
Barcelona

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS

Escriu-Mó

Índex

Presentació **7**

Categoria adulta

- **Petjades en la neu verge** **9**
- **El senyor Josep** **13**
- **La taberna de la Marina** **17**
- **Cafè amb llet** **21**
- **L'espera** **25**
- **A l'andana** **29**
- **LLàgrimes vermelles** **31**
- **Àrea de servei** **33**
- **Vides al carrer** **37**
- **Una obsessió cega** **41**
- **En Josepet i els seus peculiars amics** **45**
- **Nits de reis** **49**
- **A contrallum** **53**

Categoria infantil

- **Vincles d'hospital** **57**
- **El Big Ben i el retard en el temps** **59**
- **Desfilada de models** **63**
- **El viatge a Japó** **65**

Presentació

1r concurs literari de relats de Montmeló - **Escriu-Mó**

Montmeló, juliol 2020

L'àrea de Cultura de l'ajuntament de Montmeló, amb l'Oficina de Català i membres d'Òmnium Montmeló han organitzat el 1r concurs literari de relats durant el mes d'abril adreçat als montmelonins i montmelonines

Durant aquest confinament, molts són els que s'han atrevit a escriure i dir la seva per participar en el concurs de relats de temàtica lliure. Les persones que formen el jurat volen agrair la voluntat de molts de vosaltres per decidir-vos a explicar una història en un màxim de 4 pàgines. I després de reunir-se (de manera virtual) i valorar tots els textos han decidit les persones guanyadores del 1r concurs literari de relats de Montmeló:

- 1r premi categoria adulta: **Petjades a la neu verge**
de Maria Rocaspana
- 2n premi categoria adulta: **El senyor Josep**
de Noemí Ruiz
- 1r premi categoria infantil: **Vincles d'hospital**
de Laia Feijoó
- 2n premi categoria infantil: **El Big Ben i el retard en el temps**
de Naelé Camacho

Gràcies a totes les persones i entitats que han fet possible aquesta primera edició del concurs literari de Montmeló. El jurat convida a tothom a la lectura, perquè llegir ens fa grans, ens fa lliures i ens ajuda a escriure i créixer més.

Ariadna Ojeda, regidora de Cultura de l'Ajuntament de Montmeló

Categoria adulta

Petjades en la neu verge

Categoria adulta - **1r premi**

Nom **Maria Rocaspana**

Pseudònim **Flor de neu**

Les teclades ennegrides de la vella màquina d'escriure repicaven una a una, intermitents, sobre el paper blanc, alienes al dolor de la víctima.

-Señorita, ¿me lo puede repetir otra vez? ¿Dice que le han manoseado los pechos? ¿Es eso? ¿Está segura?- va dir el comissari.

-¿Puede darnos algún otro detalle? ¿Iba sola? -insistia l'home.

La noia, d'uns 16 anys, blanca com la paret, ajaguda a la cadira, amb el vestit esquinçat dels costats, assentia amb el cap, sense voler explicar-ne els detalls.

La Maria, així es deia la noia, se sentia culpable. Potser no hi havia d'haver anat sola per aquell indret hora foscant, potser li ho hauria d'haver dit a algú, potser era massa tard, potser...

-Señorita, ¿puede decirnos cómo era el individuo? Edad, indumentaria, algún detalle visible. ¡Hable por Dios! - insistia l'agent.

A la Maria se li havia esgotat tota l'energia. Es paralizà i es quedà immòbil com una estàtua de fira, totalment absent.

-Escuche señorita, si no colabora no podremos ayudarla. ¿Entiende?-anava repetint l'home amb galons a la solapa.

En aquell moment la noia es va desplomar com un llum de sostre mal penjat que cau a terra fent un gran terrabastall. Va obrir la mà que havia mantingut ben estreta durant l'interrogatori i va deixar anar un parrac de roba de camisa.

Quan es va despertar ja era a l'hospital Josep Trueta de Girona. Li acabaven

de fer el reconeixement mèdic.

Era època d'exàmens i la Maria necessitava passejar una estona per airejar-se una mica i aclarir les idees abans de tornar a casa. Abstreta amb els seus pensaments, i amb un parell de llibres sota el braç, caminava tranquil·la, sense destí, pel parc de la Devesa que voreja el riu Ter al seu pas per la ciutat.

Es va asseure en un banc. Mentre contemplava la vegetació, un xiuxiueig burleta darrere seu la va alertar. Una colla de nois poc més grans que ella la provocaven: que si n'estava de bona, que si mira quins pits, que els hi podrien tocar, sortejaven qui s'hi atreviria primer... En pocs segons a la Maria li van passar un munt de coses pel cap. Agafava por, no veia ningú que la pogués ajudar i no sabia com reaccionar. S'aixecà d'un bot, es girà d'una revolada i escopí la cara del que tenia més a prop. Després va arrencar a córrer com una llebre al tret del caçador. El cor se li disparà, corria i corria sense parar entre els arbres. Entrà en una mena de laberint fet amb matolls convençuda que trobaria la sortida i seria lliure.

La brusca i imprevista reacció de la noia, va enfurismar els nois que la van seguir espitosos amb afany de venjança. Com a bons caçadors, no podien deixar escapar la presa que els havia burlat. Els quatre nois es dispersaren de manera estratègica pel parc. Era el seu territori i el coneixien molt bé.

-Què s'ha cregut aquesta mosqueta morta! Ara veurà qui som! - va dir sarcàstic el més alt, amb dots de cap de la tribu. Ell entrà a la zona del laberint i en pocs minuts es va plantar com un ciri al davant d'ella que reculava. Com un cavall encabritat quan aixeca les potes del davant renillant, i sacsejant la crinera, es va descordar la camisa i va deixar a l'aire la pitrera. La Maria, esporuguida, va tornar a recular fins a topar-se amb un altre manso. Les cames li començaren a tremolar. El cap de la tribu, ja descamisat, se li apropava rient: - Què, nena, ara què? Se li va llençar a sobre com un voltor fent-la caure a terra. La va forcejar amb la fúria d'un cavall.

La Maria, en veure's atrapada, xisclava auxili i es defensava com podia amb unghes i dents. La resta de la colla contemplaven l'escena, animaven al voltor i vigilaven que la jove presa no se'ls escapés.

Els xiscles de la Maria van alertar una parella de dones de mitjana edat que

passejaven la Lika, la seva gossa, prop del laberint. Els crits de la noia la van posar en alerta, va aixecar les orelles, va fer un salt i va entrar al recinte; els agressors, ara espantats per la bèstia, van arrencar a córrer comes ajudeu-me. La Lika, a l'ordre de la mestressa, va tornar amb un tros de camisa entre els ullals.

-Maria, prepara't, l'auditori és ple a vessar -diu la coordinadora del grup de dones del barri.

-Un minut que acabo de repassar els apunts i vinc -respongué ella.

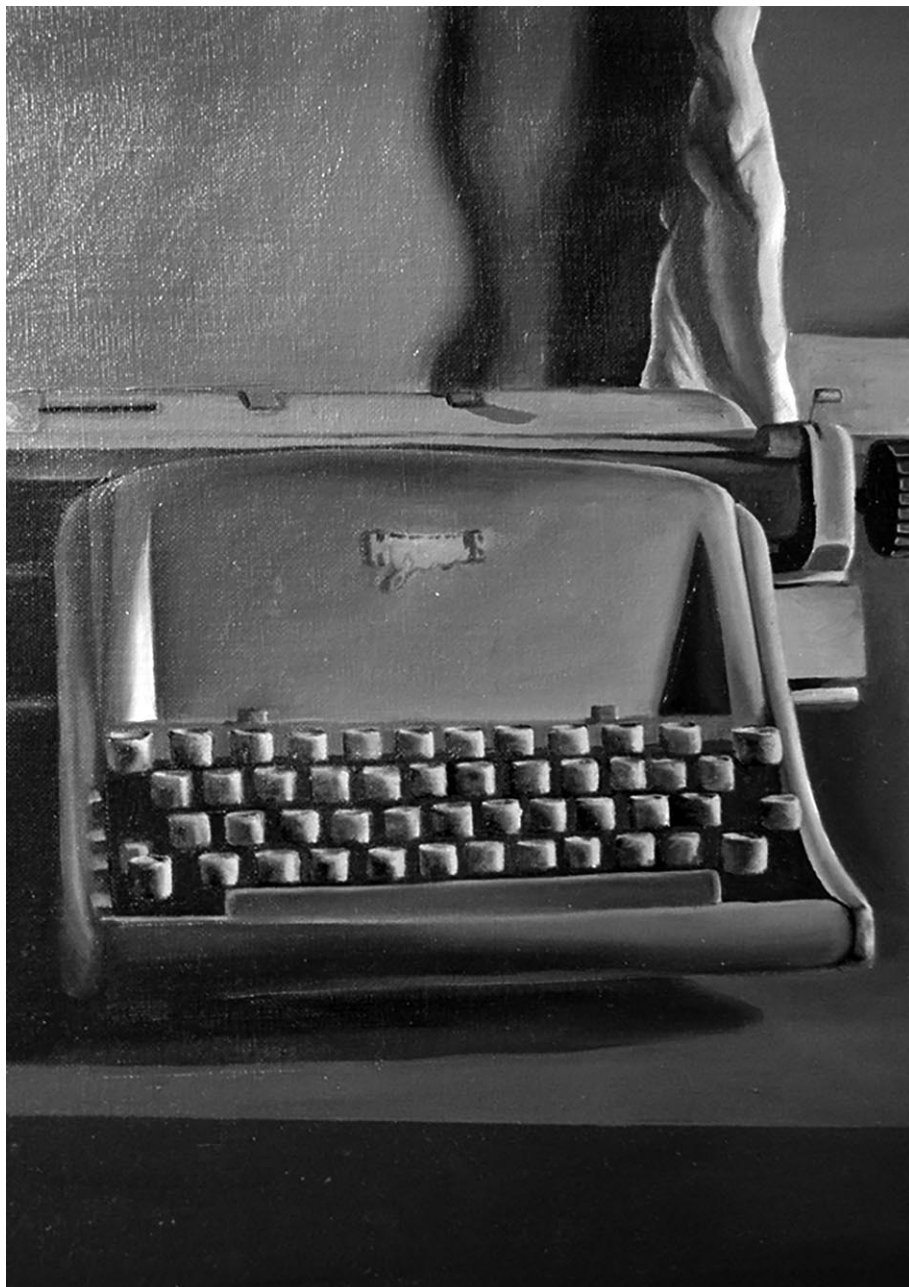
Bona tarda i molt benvolgudes,

Em dic Maria. Vaig estudiar psicologia perquè m'apassiona la ment humana i les seves relacions. Avui us explicaré una experiència personal que ens pot passar a totes i que, per anys que passin, deixen una forta empremta en el nostre cor, com una petjada a la neu verge.

Us proposo de reflexionar sobre l'impacte d'aquestes "petjades" en les persones, majoritàriament dones, que pateixen dia a dia agressions sexuals de tota mena i la resposta que donem com a societat avançada. Sabeu quantes dones són víctimes d'una agressió masculista cada any?

Segons el balanç que publica la Generalitat hi ha una agressió sexual amb violència i intimidació cada 12 hores...

El senyor Josep

Categoria adulta - **2n premi**

Nom **Noemí Ruiz**
Pseudònim **Senyora Blanco**

No està bé que pugis a la xemeneia, pots caure! No posis el peu aquí que cauràs! Ui!

* * *

El senyor Josep era un home prim, de pell morena i mans hàbils, se li marcaven tots els ossos del cos, però no era per estar malalt, era pura fibra. Tenia bastant cabell per a la seva edat i una barba ben poblada no gaire arreglada. Sempre portava una gorra una mica bruta i entre la barba i la gorra gairebé no se li veien els ulls, que eren molt vius i amb una mica de màgia.

Havia dedicat tota la seva vida a treballar a la fàbrica. Quan tenia vuit anys va començar fent els encàrrecs del senyor Leonard, l'amo, que el feia anar amunt i avall constantment enviant ordres i portant papers. A canvi, el senyor Leonard el tenia ben alimentat i el deixava quedar-se a dormir a la nau principal. Als companys de feina, els feia una mica de llàstima perquè havia quedat orfe massa aviat, així que entre uns i altres el van acollir a la fàbrica i en poc temps quasi tots el consideraven com un germà petit.

Per al senyor Josep aquell cop de sort que el va portar a treballar a la fàbrica va ser fonamental perquè com estava pràcticament tot el dia distret amb la feina, això el va ajudar moltíssim a no pensar en les seves misèries.

Dormia en un racó, a prop de les xemeneies, on l'escalfor era tan agradable a l'hivern; a l'estiu li agradava estirar-se a la gespa, tot mirant el cel mentre s'adormia.

Quan va fer l'estirada, a s'encarregava de ficar les peces d'argila als forns amb una pala de ferro ben llarga. Mica en mica es va anar guanyant l'estima i afecte de tots els que l'acompanyaven en el decurs de la vida. Els companys el feien riure, li gastaven bromes quan estaven de bon humor... es ficaven amb ell tot dient-li que quan aniria a buscar una noia ben maca per casar-se. Al senyor Josep se li posava la cara vermella només de pensar-ho. Però per a ell no hi havia res més important que treballar allà, estar amb els companys, i quan era festa no tenia on anar, així que es quedava a la fàbrica.

Aquells dies no treballava, no. Es dedicava a passejar pels diferents edificis que formaven el seu món: la nau principal amb els seus pilars i un espai interior ben gran obert, la zona de magatzem a l'aire lliure, on s'amuntegaven les peces de gres acabades a punt de ser transportades, les dues xemeneies, rectes com una fletxa apuntant al cel. De tant en tant no podia aguantar i, encara que fos festa, agafava l'escombra per deixar ben net el passadís. Tenir-lo ben polit el feia sentir-se bé.

No és estrany, doncs, que quan el senyor Josep va deixar aquest món, ho fes entre aquells murs, de cop, sense muntar cap numeret. I tant s'estimava la seva fàbrica que no se sap com, el seu esperit va tenir el permís de quedar-se allà, on era feliç.

Des de llavors, com que ja no havia de treballar es va dedicar a fer el que tant bé se li donava, que era cuidar de la fàbrica que tant estimava. Mica en mica el temps va anar passant i el senyor Josep trobava que no s'estava tan malament sent un esperit, estant allà a casa seva, mirant pel bé dels companys de feina, i de tant en tant escombrant aquell passadís sense que ningú ho notés, és clar...

Amb el temps, la fàbrica va deixar de funcionar, els companys es van anar jubilant i el senyor Leonard va marxar amb tota la seva família. Però els edificis, les xemeneies i el senyor Josep es van quedar on sempre havien estat.

A finals dels anys vuitanta es van vendre els terrenys dels voltants de la nau central. Es van construir tota una filera de cases iguals, molt boniques, tot rodejant la nau. Al senyor Josep li agradava pensar que hi vindria gent a viure, que ja no estaria tan sol, després de tants anys de tenir els gats com a única companyia.

Així va ser que a principis dels anys noranta aquell barri es va omplir de criatures que jugaven al parc que s'havia construït al bell mig de la filera de cases, on la nau central encara aguantava estoicament el pas del temps.

No va ser fins una nit d'hivern que va caure una gran nevada que va fer patir la nau, tant que en el silenci de la matinada se sentien els laments de l'estructura. Amb el pes de la neu la coberta no va aguantar i tota la nau es va desplaçar de costat, sense caure, com si ens digués a tots els que la miràvem que ni allò podria amb ella. Per seguretat, la van haver de tirar a terra.

Allò no va ser una angoixa per al senyor Josep, que va veure com sense el perill d'edificis antics que podien caure a terra, la plaça s'omplia de vida.

Quan es feia cinema a la fresca li agradava seure entre la gent a mirar la pel·lícula, o a l'estiu, ajudava sense que ningú ho notés, a que la festa de l'aigua sortís bé i ningú prengués mal. El plaçafoc era el que més feina li donava, mirant que ningú es cremés, però el que més li agradava era la nit de Sant Joan, on el cel tenia una màgia especial.

Ara, al senyor Josep només li queden les dues xemeneies bessones de l'antiga fàbrica. Tot aquest temps s'ha dedicat a mirar que totes les criatures que juguen a la plaça estiguin sanes i salves. Amb la seva habilitat ha evitat que més d'un es trenqués el cap d'una caiguda, o un mal gest els fes caure de la bicicleta. Resulta que després de tants anys ara comencen a remodelar el parc. Hi posaran arbres, bancs nous i fins i tot taules per fer pícnic. El senyor Josep està content com un nen amb sabates noves.

* * *

-Com és que no t'has fet res? Si has caigut de dalt de tot! No m'ho explico...

El senyor Josep somriu per sota el bigoti.

La taberna de la Marina

Categoria adulta

Nom **Núria Jordà**

Pseudònim **Valentina Maragda**

Havia crescut en un poble petit arran de mar, on els vaixells arribaven sovint i aprofitaven d'aquell inesperat i bellíssim racó de costa, per plegar veles uns quants dies i deixar reposar els vells cascos dels vaixells en aigües tranquil·les del port.

El dia que arribava algun vaixell, era dia de molta feina. La Marina baixava més d'hora que de costum a la taberna per deixar-ho tot a punt per l'hora de dinar.

Tenia 24 anys, cabells daurats llargs i ondulats com les ones, i un ulls color avellana de mirada profunda i espurnejants de vida. Mestressa de l'única taberna del poble on s'arreglaven tots aquells que es trobaven de pas, o aquells a qui els agradava la gresca. L'havia heretat de la seva mare, morta feia un parell d'anys degut, deien, a la pena que se la va menjar per dins. No va conèixer mai el seu pare, només per les històries que li explicava la seva mare abans d'anar a dormir. Històries d'un mariner vingut de terres llunyanes, fort i valent, amb una mirada blava, neta i clara com el mar després d'una tempesta.

Vine amb mi, li va dir... No puc, va dir ella... Haig de cuidar el pare, és gran i està malalt i no es pot fer càrrec de la taberna. No té a ningú més... Però jo t'estimo, va dir ell... Amb tot el meu cor, va respondre ella... i aquella nit es van estimar amb la mateixa passió amb la que les ones es trenquen als penya-segats, i la fúria incontenible de l'aigua que arrossega la sorra al fons del mar amb la vana il·lusió que així, la podrà tenir per sempre. I ell va marxar... I ella va veure com se'n anava mentre sentia, al mateix temps, com molt endins, el cor se li trencava en mil bocins, i una nova vida creixia amb força. Una vida que ella

sabia, havia estat el fruit d'un amor pur, breu, intens, i que des d'aquell moment, tot seria diferent.

Els anys van anar passant entre anades i vingudes de gent, copes de vi, rialles i gresques... i sempre, sempre, abans d'anar a dormir, es quedava uns instants mirant el mar, com esperant d'un moment a l'altre, veure a l'horitzó, el màstil del vaixell del seu amor de terres llunyanes. I així, un dia, sense fer soroll, igual que el mar en un dia de calma, ella se'n va anar per no tornar mai més.

Ningú va dir res, ningú en va parlar més, i la vida al poble va seguir com sempre. Excepte per la Marina, que des de llavors, es sentia molt sola. Però mai, mai se li va esborrar el somriure dels llavis ni la brillantor dels ulls color avellana.

Un dia cap a la posta de sol, a la taula del racó de la taverna, hi havia asseguts dos homes que no havia vist mai. Parlaven baixet i no els entenia gaire. Encuriosida, s'hi va acostar amb l'excusa de servir més rom, i va poder sentir com deien que l'Estel del Nord seria a port en un parell de dies. I com n'era d'extraordinari, ja que feia al quasi més de 20 anys que no se'l veia per aquelles aigües. De fet, molts deien que havia desaparegut en llunyanes aigües turqueses i als mariners de bord, se'ls havia donat per morts.

Alguna cosa es va remoure en el més profund del cor de la Marina. Un sentiment que no era capaç de definir... I si...? Podria ser que...? Bah... va pensar... I no li va prestar gaire atenció...

I tal i com havien dit aquells dos vells mariners, dos dies després, a l'horitzó, es va començar a entreveure l'arribada d'un vaixell. En un primer moment, tothom va reaccionar com sempre: corredisses amunt i avall per arreglar el port, netejar els carrers, posar flors a les finestres, i aprovisionar la taverna perquè no faltés de res. A mida que el vaixell s'apropava a terra, la gent s'anava esperant cada cop més.

- Mireu, mireu la bandera... No pot ser! No és possible!

Sobre un fons blau intens, es podia veure un estel de 5 puntes d'un color daurat brillant. No és comú un dibuix així, de fet, la gent més gran de poble només en coneixia un de vaixell amb aquesta insígnia, i quan la van veure, van córrer cap a la vora del mar. Es delien per veure qui baixava del vaixell, si seria qui tothom es pensava.

I a la tarda, quan el sol començava a baixar, es va poder veure un home alt, fort, de cabells ja blanquinosos, i un ulls blaus de mirada neta i clara com el mar després d'una tempesta.

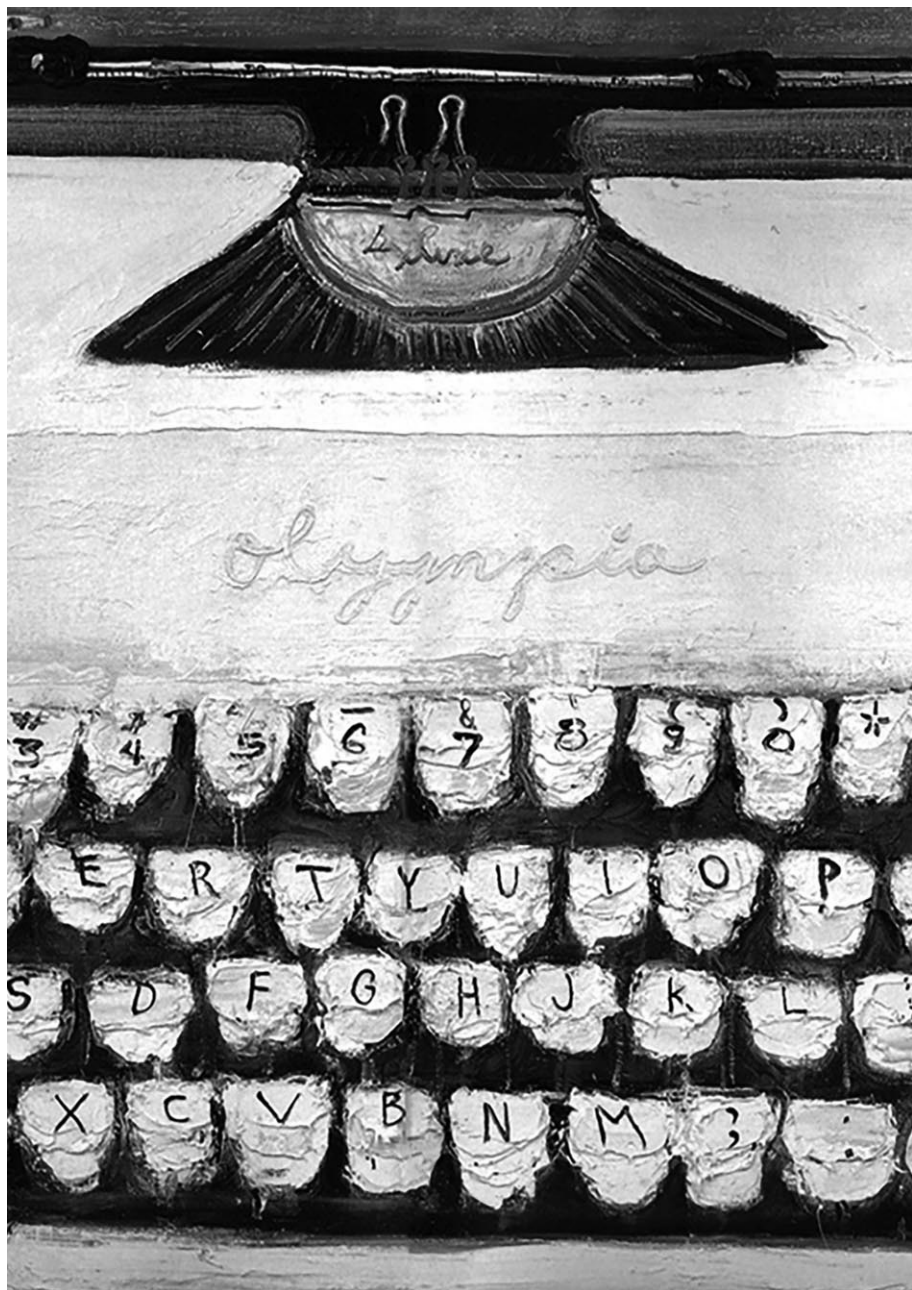
Aquell home caminava amb una seguretat i una fermesa poc vista, i es veia que sabia molt bé on anava. Sense dir res, es va dirigir cap a la taberna, i un cop a la porta, es va aturar. Tot i que la seva presència imposava, per dins, aquell home estava massa emocionat per poder-ho expressar. El cor li batejava tan fort que semblava que li anés a explotar, i els genolls li tremolaven. Estava habitat a lluitar contra ples tempestes ferotges a alta mar, però allò que sentia ara mateix, li costava un món de poder-ho contenir, i se sentia vulnerable com mai a la vida s'havia sentit. Tot i així, va respirar fons i va entrar a la taberna. La Marina era d'esquena a darrera la barra feinejant, i de sobte es va quedar quieta, com paralitzada. Es va girar i... se'l va trobar allà, mirant-la fixament, amb la seva mirada blava, neta i clara. I després, silenci... un llarg silenci que va parlar molt més que totes les paraules que es poguessin dir.

Ella es va apropar a aquell vell mariner, poc a poc, amb el cap ben alt, i mirant-se'l fixament. I va saber qui era, ho va saber perquè el seu cor li deia... I ell també ho va saber, perquè tot i no haver-se vist mai, aquells ulls color avellana ja els havia vist abans, en un altre rostre, en un altre temps. I es van abraçar fort, molt fort, i van plorar. Van plorar llàgrimes que parlaven de comiats, d'oportunitats perdudes, de tristos guardades dins el cor.

Mare, si haguessis esperat una mica més... mare estimada...

L'endemà al matí, la Marina va baixar d'hora a la platja, volia veure el mar en silenci i quietud. Aquell matí era diferent, i volia gaudir d'aquell moment en solitud. Allà asseguda davant el mar infinit, profund i lliure, va sentir que la vida és plena de nous inicis, que no s'ha de donar mai res per perdut perquè la vida et pot sorprendre d'una manera totalment inesperada. Que val la pena tenir paciència, tot i que de vegades se senti que no es pot més, no s'ha de defallir, perquè si confies de debò, la vida et pot fer un regal molt millor del qual mai t'haguessis pogut imaginar.

La Marina estimava el mar, perquè una vegada més li ensenyava que després de la tempesta, sempre ve la calma.

Cafè amb llet

Categoria adulta

Nom **Victoria Santafé**

Pseudònim **Didal**

2000 mes de gener

Estava asseguda al terra, amb les cames tan encongides com el cor, i agafada a elles com si fossin la meua darrera taula de salvació. Les llàgrimes feia temps que sabien el camí i anaven galta avall sense aturador.

Estava cansada.

Portava un vestit negre d'estiu que m'esqueia molt bé, però crec que ell ni se n'adonava. Només s'adonava de les seves coses, del que l'interessava, dels seus amics... i de l'alcohol. La resta, el seu fill i jo, no comptàvem per a res. Feia temps que era així i jo estava cansada.

Quan vaig recuperar la calma, poc a poc, em vaig llevar de terra.

Al menjador estava el gran ram de roses que m'acabaven de dur de la floristeria Navarro. Fresques, precioses, amb una olor que envaïa el menjador i els meus sentits.

Me las vaig quedar mirant i vaig pensar que era una història sabuda, sempre era així, l'esquema es repetia. El dia després de l'alcohol, quan aconseguia llevar-se, a ell l'envaïa l'atac de culpabilitat i la necessitat de perdó, i jo estava plena de solitud, aïllament, vergonya i manca d'energia.

Al principi, tot eren disculpes, un "no se què m'ha passat" o un "se m'ha anat la ma". Més endavant el motiu podia ser qualsevol problema. De vegades era la desesperació que li provocava no poder veure el seu altre fill, altres els problemes quotidians de la feina i després... què sé jo..., tant és! Qualsevol motiu

era bo. Si el motiu era trist, perquè se sentia desesperat, si el motiu era alegre, perquè calia celebrar-ho.

I després tot quedava saldat amb unes promeses, uns dies de suposada abstinència, un collaret, una polsera, aquest cop un ram de flors...

I jo ja estava massa cansada.

1983

Ens vam conèixer un calorós mes de juliol per casualitat.

Jo era jove, maca, amb el cap al seu lloc, però amb el punt d'esbojarrada dels meus 25 anys... i amb el peu enguixat.

Estava acabant la universitat i érem íntimes amb la Elena. Compartíem el treball de final de carrera i també tots els secrets i inquietuds d'aquest futur que ens atrapava. Sempre sortíem juntes de festa. Ella em recollia amb el seu 600 groc recent estrenat i jo m'hi afegia de paquet. Feia dies que jo no sortia perquè el peu enguixat era un bon enrenou. Ella començava a veure's amb en Ramon, un bon estudiant de Químiques.

Un dia es va posar tossuda i amb el guix i tot i em va venir a buscar.

Em va portar a una taverna petita del barri gòtic. Ella ja hi havia estat altres vegades i allà va connectar amb un grup de gent que semblaven bohemis, agosarats, creatius, originals...l'Antoni B, l'Agnès, el Ricard, en Carles i l'Àngel... gent peculiar cadascun d'ells... i nosaltres estàvem assedegades de coneixement, de vida.

L'Elena ja havia conegut l'Àngel; em deia que estava molt bo, tot i que ella i el Ramon eren inseparables.

Aquell dia amb guix i tot vaig tenir la sort de conèixer-lo i ell no es va desenganxar de mi.

Va ser un amor a primera vista. A l'octubre ja vivíem junts al meu pis.

Els primers 5 anys l'enamorament va ser efervescent, tant que no veia (o no volia veure) aquells moments, aquells detalls que m'haurien d'haver servit per encendre les meves alarmes, però jo tot ho disculpava.

1988

Vam tenir un fill magnífic i la situació es va anar complicant.

No convidava a ningú a casa per si quan arribés no estava en condicions.

Defugia dels sopars de parelles amb coneguts o gent de la feina pel mateix motiu.

La seva família, no volia veure res i ho negava quan jo els parlava del tema.

Vivíem a l'àtic sense ascensor. Quan arribava a casa i trucava al timbre de baix, amb el temps que ell trigava a pujar les escales, jo ja sabia si havia begut massa o venia prou serè.

Just en aquell interval de temps, el que ell trigava a pujar les escales, era el temps que jo tenia per posar el nen al seu llit, amb un llibre i un petó ràpid, i tancar la porta de la seva habitació.

El que venia a continuació depenia de la quantitat d'alcohol. Havíem viscut situacions de tot tipus, desde quedar-se adormit al vàter i caure al terra, vomitar a la catifa, o...

El que era segur és que no hi havia diàleg, la son l'envaïa, fos on fos, al sofà, al despatx, al llit. Al llit, hores i hores...

1992

Lògicament, va perdre la feina. Una bona feina.

Allò podia haver estat un cop dur per a ell, una lliçó, però el seu 'ego' estava fet a prova de bombes. Allò no era cap problema per a ell i continuava aconseguint feines excel·lents i molt ben pagades que, lògicament, li duraven ben poc.

Va anar reinventant-se en la creació d'empreses, invertint el que no tenia... patint i bevent.

1997

Jo vaig fer 40 anys i em va muntar una festa sorpresa amb la gent de la feina i els pocs amics que em quedaven. Tothom se'n va adonar que tenia un problema amb l'alcohol, però només es va atrevir a explicar-m'ho, fil per randa, una persona. Em va fer tanta vergonya...

Ens vam separar...i vàrem tornar.

1998

Per casualitat vaig coincidir amb una persona d'alcohòlics anònims i vaig anar a un despatx parroquial lluny de casa.

Era un mon ben curiós, però em va ajudar estar una temporada en el grup de familiars d'alcohòlics. Tot allò em va ajudar a entendre què estava passant al meu voltant, com em posicionava jo, etc. Això, i una teràpia em va anar donant la força que necessitava, tot i que va ser un procés lent. Me l'estimava però... potser m'hauria d'estimar més a mi.

Ens vam separar...i vàrem tornar.

2000 mes d'abril

Cada cop que tornàvem em sentia més vençuda i més cansada. La força i l'energia que recuperava quan estava lluny d'ell, s'evaporava quan tornava al seu costat. No valien pactes, ni els recordava. No valien les excuses, ja no me les creia.

Ja no somreia sovint. La meua vida s'havia tornar espessa, gris, pesada. Ja no podia amb ella.

De cop un dia me'n vaig adonar d'algunes trucades, algunes sortides a deshores, hi havia dies que no bevia, però allò no semblava una recuperació... què passava? Fins i tot va començar a tenir més cura del seu aspecte, olor de colònia...

No em podia creure que la roda tornés a començar amb una altra dona. Una altra havia de fer tot el camí que jo ja havia recorregut?

Allò va ser la gota que va fer vessar el got.

Van ser 15 dies. Només vaig necessitar unes quantes gotes al cafè amb llet cada dia al matí. Poc a poc, però segur.

En tots aquests anys només havia conservat un vincle amb el passat, l'Elena, la meua millor amiga i en Ramon, un bon químic i un amic generós .

Avui soc lliure i feliç.

L'espera

Categoria adulta

Nom **Enric Fontcuberta**

Pseudònim **Eulàlia Pinetell**

A la Laura li agrada asseure's a la passera que creua el Besòs. Fer ballar les cames mentre pengen damunt l'aigua avui tèrbola, a vegades clara. Fitar l'horitzó de la riera ampla i mig despullada per les embranzides de les riuades de tardor. Observar tot resseguint la llera fins a Mollet, La Llagosta, Montcada i més enllà cap a la mar que la geografia no li permet atansar. Som a mitjans de març i la Laura para l'orella i eixampla els ulls bo i esperant, asseguda, a la passera que creua el riu.

- Buenos días Laura!

- Bon dia senyora Elvira! .- Hola Roque!

- Hoy has venido más temprano! Y no te acompaña la Fura?

- Avui l'he deixat a casa, la trauré més tard. Ara sortiré més. Ja ha arribat la primavera!

La Fura i el Roque són amics, es troben quant la Laura i la Senyora Elvira surten a passejar pel passeig que ressegueix el riu amunt i avall. I s'ensumen, i borden enjogassadament, saltironegen i segueixen fent camí.

La Senyora Elvira coneix la Laura de sempre. Són veïnes. Pensa que és una noieta diferent. No és de les que es passa el dia davant la Play o embadalida amb el mòbil, desconnectada del món que l'envolta. Des de ben petita l'ha vist furgant la terra, guaitant al cel. Sempre atenta a tot el que es belluga. O perquè vola, o perquè corre, o perquè salta, o perquè piula. Sempre furetejant encuriósida.

Li fa recordar quan ella era molt joveneta, al seu poble d'Extremadura. Sortien a treballar als camps i mentre els adults suaven la cansalada ella s'esmunyia cap els tolls per escoltar el rauc de les granotes. També a ella li agradava, com a la Laura, sentir el batec de la natura.

- Cómo va la espera?

- Ja he vist un estol d'orenetes!

- Molt bé! Ya van a llegar ya. Como cada año!

La Laura sap que les orenetes són les més primerenques. Que enceten el seu viatge des de molt lluny. De terres africanes més enllà de l'equador. Tenen pressa. Han de festejar, arranjar el niu, aparellar-se i començar a covar. S'emociona quant veu la primera oreneta. De seguit arribaran els falciots, els ballesters i altres ocells tots vinguts de terres ben llunyanes. Tots atrets per la primavera que es desvetlla nord enllà. Tots amb moltes ganes de niar.

- Que has visto hoy?

- Molts d'ocells! Hem caminat amb la Fura fins l'aiguabarreig, ens hem amagat darrera unes bardisses i dos Cames Llargues s'han apropiat tant que amb els prismàtics els podia tocar.

- Pero los que más te gustan no han llegado?

- Encara no els trobat. Però sé que ja hi són!

La Laura mai perd la paciència. L'espera és també un gaudi i fa l'encontre més emocionant. Els que cerca no són pas els més bonics, ni els més cridaners, ni els més grans. Però li agraden i no sap ben bé per què. Potser perquè és més difícil trobar-los. Perquè s'esmunyen entre el pedram i si estan aturats, no els enxampa. Per què són com un codolet que batega i que a voltes s'aixequen i volen, arran d'aigua. Llavors els veu i els sent piular. Preeu, preeu, priu, priu...

- Que contenta te veo hoy!

- Sí! Els he trobat! N'he vist una parelleta!

- Que bien que han regresado! A ver este año cuantos pollitos salen.

Els ha trobat! Dues boletes de ploma, amb esqueses color d'arena i panxeta

blanca ben polida. Cametes enlairades que els fan fer rabents corredisses. Però és la seva carona el que més li agrada a la Laura. El pitet i la màscara negres amb ulls envoltats d'anelles grogues els fan elegants i murrís alhora. Són els bandolers dels codolars i les riberes, dels sorrals i les molles, del riu on hi han fet casa seva.

La Laura tornarà al riu per veure-hi créixer la família. Amb l'aixopluc de les mates i els seus inseparables binocles espiarà als Corriols Menuts, bandolers de les rieres. Es sorprendrà amb els secrets que li ensenya la natura i la vida, i es farà gran i molt més sàvia.

A l'andana

Categoria adulta

Nom **Marta Santisteban**

Pseudònim **Flor de lluna**

Estació de Renfe a l'aire lliure. Nit sense lluna, llum de fluorescent.
E Imagino que un home em dibuixa, des de l'altra banda de l'andana.

Estem prou a prop com per sentir-nos si ens parléssim, però no prou com per no desentonar en públic.

Anuncien el meu tren.

I el tinc davant, immers en la seva llibreta, fent girar un retolador fluorescent. Color groc verd llima.

I es moca amb un mocador de tela granat a quadres i marró daurat. Ètnic i no.

I ara subratlla, concentrat, amb el seny i els llavis contrets.

Cabell blanc, gris; ulleres de pasta, rogenques. Color de pell rosat. Barba i bigoti de dies... Atractiu.

Abans seia al banc de l'esquerra. Quan he après a respirar s'ha aixecat i ha segut al banc d'enfront.

Anuncien el seu tren. Maçanet Massanes. Via 1.

I penso en Girona.

Arriba el meu tren. Aeroport del Prat. Via 2.

Una porta de color rosat pastel. Mecànica i una dona de cabell plata amb una cigarreta a la mà, prement el puny.

Salut!

Algú tus i treu maligne.

La meva gola està fresca.

Boca humida.

Olor de ciment i pols al paladar. el beep agut del tancament de les portes del tren; retron a als timpans.

Controlant el fred, que en fa menys.

Com si m'abracassis.

Llàgrimes vermelles

Categoria adulta

Nom **Antonio Segura**

Pseudònim **Tonosepe**

Bufl, quanta pols!, això deu d'estar aquí fa molt de temps; mai m'havia fixat en aquest racó, en aquestes caixes, no recordo quan va ser la darrera vegada que les meves mans sostenien una foto.

Ara tot és digital, mires una imatge i sembla que li falti l'ànima; pot ser que els dits ajudin els ulls a veure, a sentir alguna cosa més que s'escapa, també poden ser els colors.

No crec que les llàgrimes, que volen brollar dels meus ulls, siguin les mateixes que si estigués veient, aquesta mateixa imatge, a la pantalla del meu ordinador, ni en quantitat, ni en qualitat.

No sé com es mesura la qualitat d'una llàgrima, però jo sé que la té.

Amb els anys creixen els sentiments, però també es perden si de tant en tant no afloren, els oblides.

Quan li vaig obrir la porta m'escridassà com un energúmen, no podia imaginar que tot s'arreglés tan fàcil, tan de sobte, que les meves oïdes es tanquesin; no eren maneres de dirigir-se a ningú, però no ho podia evitar, era així ell.

Ara, ves per on, sense color, amb cara d'escoltar tot el que li pugui dir; sembla una imatge d'ordinador; està millor a la foto, té millor color i almenys somriu.

Vaig a trucar, no vull que es pensin que no tinc sentiments.

Àrea de servei

Categoria adulta

Nom **Aitor Guerra**

Pseudònim **Richard Bachman**

Enmig d'una carretera secundària, on l'únic que hi havia era una petita parada de servei amb una benzinera de 24 hores i un motel. Eren les 2.30 de la matinada d'un dimecres d'octubre, hi havia pocs cotxes, normal en aquella època de l'any. A la benzinera, estava només l'encarregat del local. En Miguel, un home de 35 anys, normal, ni molt alt, ni molt prim, ni molt guapo, l'única cosa per la qual destacava era perquè era pèl-roig. La seva família era l'única pellroja de poble.

El Miguel odiava la seva feina, però no trobava cap treball on paguessin més a prop seu. Ell estava avorrit mirant com estava de buit el local; als cap de setmana hi havia més ambient de gent que sortia a la platja o al camp. Però entre setmana a aquella hora no hi havia gairebé ningú. Ell mirava per la finestra els cotxes de l'aparcament. Un Seat Ibiza platejat amb les rodes pinxades que portava ja un més allà. Un Toyota corol·la negra d'un empresari que anava cada setmana amb una noia nova al motel. A part d'aquest dos hi havia el cotxe d'en Miguel, la moto de la Sandra, la recepcionista del torn de nit del motel, una noia jove que abans era parella del Miguel.

En Miguel es va quedar una estona mirant la moto de la Sandra, recordant els vells moments quan va adonar-se d'una llum anormal a l'aparcament. L'aparcament estava només il·luminat per les llums dels rètols de la benzinera i del motel. Però aquella nit hi havia un cotxe que s'havia deixat les llums d'emergència enceses, era un cotxe familiar amb la porta del conductor semioberta de color negre, que si no fos per les llums no l'hagués vist. El Miguel va veure que no hi havia moviment dins del cotxe, pensava que seria una família que a mig

camí havien decidit parar un moment per fer canvi de conductor o per demanar habitació a l'hotel. En Miguel va aconseguir observar dins del cotxe una cadireta de nen. Ell no tenia fills. Encara que tots els seus amics ja començaven a tenir-ne o tenien plans per tenir-ne, ell no volia ser pare. No li agradaven els nens, només per fer una visita. Això va ser un dels motius perquè la Sandra va trencar amb ell. L'altre motiu va ser que era segons ella, un immadur. En Miguel va mirar el rellotge, es va separar de la finestra i començava a netejar l'aparador.

Van passar deu minuts. En Miguel va tornar a mirar per la finestra. El cotxe seguia igual, Miguel va decidir anar a veure què passava. Va agafar una llanterna i va sortir del seu lloc de treball tancant amb clau la porta primer, per si de cas era una trampa per robar la benzina. En els últims mesos li havien robat 3 còps. Ell va mirar al motel a veure si observava alguna cosa. Però allà només hi era la Sandra, que li tornava la mirada amb odi.

Ell es va apropar al cotxe. Va observar com hi havia tres cadires infantils diferents: una per a un nen més petit i altres per a infants més grans. Ell va calcular que un tindria 2 o 3 anys i els altres de 4 a 8. Hi havia també un mòbil trencat al costat d'una de les cadiretes. Ell va mirar la porta. Hi havia un petit objecte que bloquejava la porta que quan ell va obrir-la va caure a sota del vehicle i no va poder identificar què era. El Miguel va seguir mirant el cotxe i va veure que al seient del conductor estava humit i feia un ferum que ell creia identificar, ell va tocar i va il·luminar amb la llanterna descobrint el seu color vermell fosc, deixant clar que era sang. El Miguel va donar un salt cap endarrere. La Sandra el mirava amb el seu rostre d'odi però amb preocupació. Ell amb un dit li va fer un gest de que tot anava bé.

El Miguel va tornar al local i va agafar la farmaciola que tenia d'emergència i va tornar a sortir dirigint-se al petit polígon industrial que rodejava l'àrea de servei. Pensava que si hi havia algun ferit potser havia anat cap a allà. Era un lloc amb molt poca llum, només estava il·luminat per la llum de la llanterna del Miguel.

Quan ell caminava va sentir un petit soroll, com un petit cruixit. Ell va mirar il·luminant lleugerament el lloc on havia sentit el soroll, i es va quedar parat sense moure's per l'escena que estava observant: el cos mutilat i dessagnat d'un home d'uns 40 anys i tres nens sobre d'ell. Una nena d'uns 6 anys arrencant

la carn d'un os que abans formava el braç com si d'una aleta de pollastre es tractés. Un nen d'uns 4 anys que arrencava la carn de l'abdomen de l'home amb les seves ungles com si d'un animal es tractés. El més petit era un nadó encara i estava al cap de l'home jugant amb un ull com si fos una pilota mentre que l'altre el tenia a la boca.

El Miguel en veure això va començar a moure's lentament cap endarrere. Quan va trepitjar malament al terra i va moure la llanterna directament als ulls dels nens, que el van observar fixament apropant-se lentament, en Miguel va començar a córrer fins a la benzinera on va intentar obrir la porta. Però ell l'havia tancada amb clau. Va intentar buscar-la, però no la trobava. Cada vegada sentia les passes dels nens més a prop. Ell va decidir anar a l'hotel.

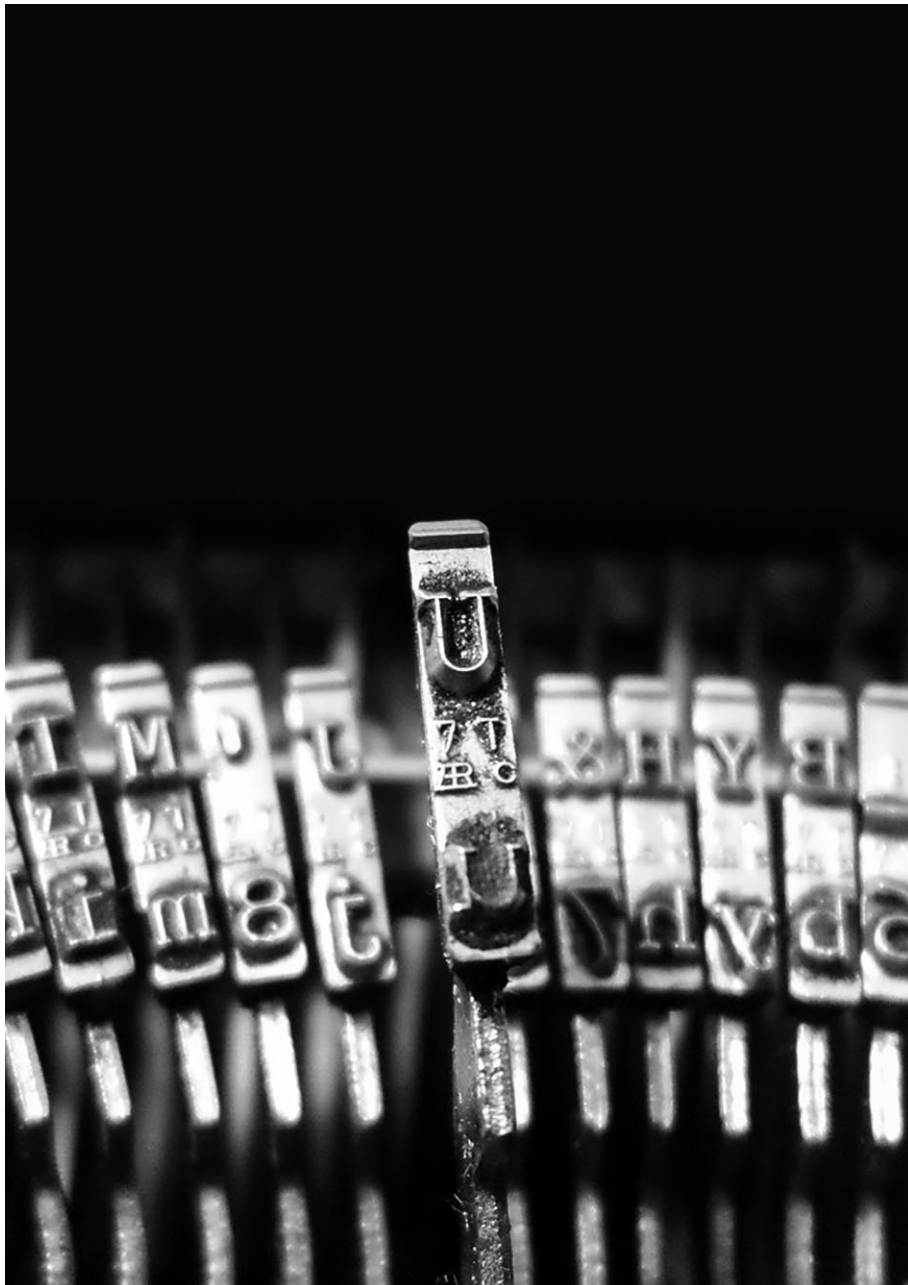
La Sandra es va posar en peu en veure'l a la porta. Ell picava amb força. Ella va anar corrent. Quan va obrir, ell li va prendre la clau i va tancar per dins. La Sandra li preguntava que per què feia això. En Miguel intentava explicar-li què passava quan van tornar a picar a la porta. Els dos van mirar alhora. La nena més gran tenia el nadó en braços, tacats de sang, estaven a la porta mirant amb cara de pena i amb molta por. El Miguel va agafar la mà de la Sandra intentant evitar que obrís. Ella va apartar amb força la mà i va agafar la clau obrint els nens.

Els la van abraçar i ella va tornar l'abraçada mirant al Miguel, jutjant-lo, quan va sentir una mossegada al cos i una empenta que la va tombar al terra. Els dos nens van començar a arrencar la seva pell amb la boca.

El Miguel observant la escena va quedar-se pensant què fer. La Sandra el mirava amb por; ell va mirar enrere i va anar cap a la porta d'emergència que donava a un petit carreró per on podria fugir mentre els nens es menjaven la seva antiga parella.

El Miguel va sortir, va mirar cap al carrer i va veure com el germà del mig estava observant-lo barrant-li el camí. El Miguel va intentar anar cap endarrere, es va girar. Els dos altres germans estaven coberts amb sang i vísceres de la Sandra, apropant-se a ell.

En Miguel sabia que l'únic que podia fer era tancar els ulls.

Vides al carrer

Categoria adulta

Nom **Judith Requena**

Pseudònim **As vermell**

La senyora Maria portava anys vivint al carrer Comtal de Barcelona ciutat, al barri Gòtic. Acostumava a donar tombs durant el dia, sempre acompanyada d'un carro de la compra i d'una maleta de viatge, de les grosses, ben plena de no es sabia què.

El veïnat la reconeixia, de lluny era la dona més gran que vivia al carrer, i tractava d'ajudar-la, ja fos portant-li roba, mantes, menjar calent o aliments envasats. De tant en tant els voluntaris de les ONG la visitaven per oferir-li anar a viure a un alberg, però ella sempre els espantava.

Quan en Pau va començar a treballar de vigilant de seguretat per a un restaurant d'alta qualitat, no podia evitar sentir pena per ella. El primer dia la va veure tornar, completament coixa d'una cama, al seu "campament", que consistia en dues caixes de fruites, de les de plàstic, ficades del revés, a terra, simulant un llit. En arribar, la pobra no podia ni seure, i va ser quan en Pau va mirar a dintre del restaurant, per assegurar-se que no l'acomiadés l'amo, i va córrer a oferir-li si volia recolzar-se en ell per poder estirar-se. Ella va alçar la mirada, sorpresa. Era menuda, duia un mocador blau cel al cap, a joc amb els seus enormes ulls. I la seva pella no reflexectia la seva edat real. Va estar uns minuts amb la mirada fixa, perduda, com si no estigués en aquest món, analitzant el que veia, fins que va contestar:

- Ets un gegant! No t'apropis a mi, mala bèstia, no em facis mal! - en sentir-la en Pau va reprimir riure i es va apartar uns dos metres d'ella.

- Senyora, s'equivoca, només soc alt i vull ajudar-la, res més. Si no es refia

de mi torno a la feina, que no puc perdre temps. - va contestar ell visiblement ofès.

- Espera, jove, necessito que em faci un favor.

- Digui'm.

- Em pots dir Gabriela, no soc tan vella per tant “senyora”...- va renegar la Maria.

- Molt bé senyo... perdó, Gabriela. Què puc fer per vostè?

- Omple aquesta galleda amb aigua de la font de Canaletes i porta-me-la.

L'Andreu va mirar el seu rellotge i li va demanar que esperés cinc minuts, que així ell plegaria de la feina i podria anar-hi. Ella hi va estar d'acord però va començar a parlar sola, a fer sorolls estranys, a remenar unes bosses que tenia al terra... semblava un animal salvatge, potser un gat. Arribat el moment, l'Andreu va sortir corrents, galleda en mà, travessant portal de l' Àngel i el carrer de Santa Anna fins arribar a la Rambla. Els camells i les dones de la nit no li treien els ulls de sobre, no es refiaven que fos policia secreta. No van deixar d'observar-lo fins que va desaparèixer carrer avall.

- Ja estàs aquí? Vas molt lleuger, noieta – reia ella mentre s'aixecava els pantalons i ficava les cames en aigua ben freda. En aquest moment ell va descobrir una possible gangrena a la cama dreta d'ella. La pell estava inflamada, d'un color entre vermellós i lila.

- No li fa mal? – va preguntar tot assenyalant la cama.

Ella va encongir les espatlles.

- Necessita quelcom més? - va recordar que havia d'agafar, com a màxim, el darrer tren si no volia quedar-se penjat també al carrer.

Ella va dir que ja podia marxar i li va agrair el gest. Ell li va preguntar si no tenia família, si no tenia algú que pogués acollir-la:

- Ai, noieta... Clar que tinc família, un marit, dues filles i un fill, que viuen a Girona, a un poblet on tinc una casa, però no tinc manera de pagar-me el viatge.

- Jo li pago el viatge, Gabriela, això no és problema.

- No, però jo no puc agafar avions ni trens... no puc deixar les meves coses aquí al carrer... i mira'm: no puc tornar a casa bruta, fent pudor, despendinada... quina vergonya em faria! - va riure mentre assenyalava les taques que duia a la roba.

- Això no és problema, tinc una amics que tenen una empresa de mudances i segur que la poden portar en furgoneta, a vostè i a les seves possessions. En quant a higiene i posar-se bonica, li ofereixo la meva banyera, li pago la perruqueria i roba nova. Pensi-ho, li ho ofereixo de tot cor.

Una part d'ell es volia quedar, no es refiava que li pogués succeir qualsevol cosa dolenta. La mirava una i altra vegada i, finalment, va marxar a comprar uns entrepans i va decidir sopar amb la senyora.

Quan la Maria va obrir l'entrepà i va veure que era de pernil, li va tornar. Ella ja tenia sopar, així mateix li va fer saber. Just acabava de baixar una parella de nois francesos que li havien dut un plat de sopa i un altre de pit de pollastre a la planxa. Mentre ella sopava, en Pau i els joves es van apartar una mica i van intercanviar informació:

- No sabem què més fer per ajudar la senyora Maria.

- Maria? Qui és la Maria? - va preguntar en Pau, estranyat.

Els nois, instintivament, van assenyalar-la amb els caps i, llavors, en Pau va obrir els ulls com taronges.

- A mi se m'ha presentat com a Gabriela. Diu que té casa a un poblet de Girona, que té família... no entenc com no venen a buscar-la, pobre dona.

- No és cert això... El senyor Torracarbassa, que és el més vellet d'aquest barri, diu que aquesta senyora enguany treballava en un local de venda de loteria fins que el seu marit va morir. No li consta que tingués fills. No vol anar a cap casa per no haver de seguir normes, i només vol espai per continuar acumulant objectes que troba al carrer. Creiem que pateix la síndrome de Diògenes i que té gangrenada la cama dreta. Cada cop que hem tractat de dur-la al metge s'hi ha negat. Cada dia li portem aigua freda, aigua calenta per infusions, menjar, sopar... uns nois de l'església venen a fer-li companyia i cantar-li, els de l'ONG li porten sabó, entrepans i mantes... no sabem què més fer per ella.

- Ara miro de fer un truc.

En Pau va trucar als Mossos d'Esquadra, aquests van venir amb una ambulància, i, tot i que la senyora Maria es va mostrar contrària a marxar amb ells, en quant li van assegurar que li guardaven el carro i la maleta, va somriure i va participar-hi.

Uns dies després, en veure que no tornava, en Pau va preguntar per ella a l'hospital del Mar i va saber que ella havia fugit en quant li havien fet les cures de la cama.

Una obsessió cega

Categoria adulta

Nom **Montserrat Viaplana**

Pseudònim **Rat**

Ja són les 7 de la tarda. En Pompeu plega del taller i va cap a casa a du-txar-se i canviar-se de roba; està tip del greix. He de parlar amb el Marc per si hi ha novetats de la feina de la universitat, es diu, amb una espurna d'esperança. Ja es veu treballant de professor a la facultat de psicologia! Quin canvi! Deixar per sempre el taller i dedicar-se a allò que tant li agrada: les persones, els seus pensaments, les seves dèries...

Ja arriba a casa. Gira la cantonada, el bloc de pisos se li apareix, i es fixa en la finestra del seu estudi. De sobte, però,.. - Què passa a casa?- es pregunta, espantat. - A dalt no hi ha llum! De fet, no hi ha llum enlloc! - Això és molt estrany -. Acostuma a deixar el llum de l'estudi encès perquè es vegi des de baix. - Potser aquest matí no he deixat el llum encès...-. S'atura abans de pujar al 4t pis, al seu apartament, el número 3 dels quatre que hi ha al replà. - Què faig? Pujó? M'espero? Aviso la policia? - es pregunta, esporuguit pel què o per qui pot trobar-se a casa. Es decideix: - Hi entraré! -, i pitja el botó de l'ascensor. - Però... què està passant? L'ascensor no baixa! Hauré de pujar per les escales! - Quan arriba al 2n pis es troba amb la senyora Adela, la veïna del 2n 3a, una bona dona que viu de fa anys en el bloc, i que, amoinada pel seu veí, surt del seu pis, ajusta la porta i puja les escales darrere d'ell.

De sobte a en Pompeu li sembla que la foscor l'envolta pertot, no veu per on va, s'entrebanca per les escales, per les finestres no entra claror - a fora ja és negra nit-, i a dins, les bombetes deuen estar totes foses, perquè no hi ha llum -. Amarat de suor, confús i angoixat, finalment, es palplanta davant de la porta del seu apartament - I ara què faig? - es pregunta mirant a ambdós costats -.

S'aboca a la barana i mira a baix pel forat de l'escala: veu la senyora Adela que puja molt a poc a poc els esglaons. -Encara caurà, aquesta vella! - pensa en Pompeu, mentre la por l'envaeix i torna a mirar cap a la porta tancada amb clau, tal i com l'ha deixada quan ha marxat aquest matí. - Què pot trobar-se a dins?

La cara se li enfosqueix de cop quan imagina a dins un lladre cepat i malcarat. I d'un pensament en passa a un altre. Ara, la cara se li il·lumina en imaginar una noia dins de l'apartament que, amb un senyal, el fa passar a l'estudi, on hi ha la taula parada per a dos amb una espelma i una ampolla de vi del bo. Un somris se li dibuixa a la cara i ja és a punt d'entrar per seure a sopar quan canvia la imatge, ja no hi ha lladre ni noia, ara hi ha en Marc, el de la facultat de psicologia, amb un contracte de feina molt llaminer a la mà. - Però, un soroll fort i sec el torna a la realitat. - Què està passant?- Para l'orella i sent com puja l'ascensor, s'adona que els llums del replà estan encesos i que il·luminen tota l'escala de dalt a baix. - Les bombetes no estaven foses, doncs! -

La porta del seu pis encara està tancada amb clau, l'obre molt a poc a poc i, amb el nas darrere la porta, mira a dins: El llum de l'estudi està encès, tal i com ell l'ha deixat al matí. Tot és al seu lloc. En Pompeu, d'esma, mira dins de l'armari del petit estudi: Res, no hi ha ningú!. Va corrents cap el sofà, i hi mira a sota - No ho entenc, què ha passat? Què m'esperava, què estic buscant? - Malgrat la claror de l'estudi i els llums encesos de l'escala, la foscor l'envaeix de nou, una foscor que li ve de dins, del fons del seu pensament més amagat i de la raó última del seu cervell implacable. Els llums que s'havien apagat, l'ascensor que no funcionava, l'escala que no s'acabava mai, la veïna que el perseguia, el lladre, la noia, en Marc...

En realitat, tot havia estat només una obsessió, una obsessió cega, la seva, la que li feia veure el que no era.

Quan la senyora Adela arriba al 4t pis gairebé no pot respirar, és gran i s'ofega. Ha pujat a veure què li passa al seu veí, el troba molt estrany - Noi, Pompeu, què li passa? Es troba bé? - Està tremolant i molt pàl·lid, potser hauria de descansar una mica. Segui, ara li pujo una camamilla - li diu ella, mentre l'agafa de bracets i l'acompanya a poc a poc fins a la butaca de l'estudi perquè s'hi assegui. - No és res senyora Adela, encerta a dir en Pompeu, - Tot està com sempre, només ha estat la meua obsessió cega, una vegada més-.

Ella el mira als ulls sense dir-li res. Aprecia de debò aquest xicot jove i solitari. Només que... de tant en tant, ell fa aquestes coses: busca quelcom dins de l'apartament. No és la primera vegada. Avui, però, sembla encara més perdut, més espantat... No sap què ni qui busca, en Pompeu. Sí que sap, però, que no ho trobarà en la noia bonica i dolça que somnia, ni en la força d'haver vençut un lladre imaginari, ni tan sols en la feina desitjada de la universitat. La senyora Adela sap que allò que en Pompeu busca no ho trobarà a dins de l'armari ni a sota del sofà. - Com li ho farà entendre a aquest xicot? -

Si ell la volgués escoltar, explicaria a en Pompeu que la recerca ha de fer-la cap a endins seu, allí on rau la foscor i la claror, el pensament, el desig més amagat, la raó i l'emoció. La senyora Adela va dir tot això a en Pompeu amb els seus ulls de sàvia. En Pompeu va seure, calmat - potser havia entès el que ella volia dir-li -, i, com a un nen, el va envair la son, una son tranquil·la, suau...-

La senyora Adela va anar a buscar la camamilla per a en Pompeu - segur que li anirà bé a aquest xicot -.

En Josepet i els seus peculiars amics

Categoria adulta

Nom **Miquel Gendra**

Pseudònim **Mijopero**

En Josepet viu en una modesta però acollidora masia a prop d'un poblet, amb els seus pares i un germà més gran, els quals treballen de pagès.

Cada dia la seva mare li prepara un entrepà per emportar-se'l, i de bon matí surt de casa seva camí de l'escola, acompanyat del seus tres entranyables amics:

El Tur, un gos de tipus mitjà gran, bastant robust, d'un color bru clar, pèl curt, amb taques negres al morro i al voltant de cada ull, de comportament noble, mansoi, tranquil, tendre, però tafaer.

El Paxitu, un mico que no aixeca ni un pam de terra, és de color negre i ulls grans molt vius, és força entremaliat i no para quiet un instant.

El Plo, un lloro de plomes de color verd intens, una mica rondinaire, que li agrada estar assegut al seu gronxador i de tant en tant realitzar una volada per les estances de la masia.

Tots ells dormen a l'habitació d'en Josepet, el Tur a una estora junt al llit d'ell, el Paxitu dins d'una capsa que fa la funció de llitet, (és que el Paxitu li agrada imitar tot el que veu), compost de cotó fluix com si es tractés d'un matalàs, es cobreix amb una drapet blanc que fa de llençol, però el cas és que gairebé cada dia al matí apareix entre els llençols del llit d'en Josepet, i el mateix el Tur. I el Plo, com sempre enganxat a un gronxador, reposant el seu cos damunt de les seves fortes potes.

A la seva manera els quatre dormen sempre plàcidament, com angelets.

A l'endemà, com tots els dies feiners, s'acomiaten de la mare i enfilen camí de l'escola, en poques passes travessen un petit bosc i un rierol d'aigua neta i transparent, just acabant de passar la passera, i d'allí estant, un xic lluny es veu el poble, on despunta el campanar. Continuant pel camí, s'obren unes file-res d'arbres plantats als marges que semblen donar la benvinguda al seu pas i també clarianes que deixen entreveure uns majestuosos arbres enmig d'uns verdejats i esplèndids camps de conreu a ambdues bandes del camí, com unes boniques que donen la sensació que siguin tretes d'un pessebre.

A mig camí, en Paxitu, quan no els pot seguir el pas, que és sempre, comença a xisclar, ju, juu i d'un salt puja al llom del Tur. Al cap d'una estona, d'ací va a la bossa d'en Josepet que ja la porta oberta, i d'ací, agafant-se amb les seves manetes als plecs de la bossa, gira i regira el cap i quan es cansa torna a fer una de les seves piruetes i ja el veus al llom del Tur, que amb prou feines s'immuta, o també hi aterra el Plo entre volada i volada.

En arribar a l'escola, mentre en Josepet és a la classe, els tres l'esperen a fora, el Tur jeu a l'ombra d'un gran plàtan davant de l'escola. Sovint s'aixeca i dona un tomb al voltant del plàtan i torna a jeure, mentre que el Paxitu no para de fer saltirons de circ pel plàtan.

El Plo, que vol dormir, quan just tanca els seus ulls, va el Paxitu i, agafat d'una mà d'un branquilló i l'altra lliure, estira la ploma de la cua del Plo i riu, per la qual cosa el Plo enrabiàt, exclama:

- Ro, rooo rooo – així que acaba assegut i protegit entre les cames del Tur.

D'aquesta forma passen els dies plegats de camí a l'escola i de tornada a casa després del migdia, fins que arriba l'estiu.

Ara quan són les vacances d'estiu dormen més. Entra per la finestra de l'habitació un esplèndid sol i una brisa fresqueta de matí, que convida a perllongar l'estada al llit.

A l'hora de l'esmorzar, que ha preparat la mare d'en Josepet, seuen tots a la taula, bé, menys el Plo, que picoteja el menjar del plat damunt de la taula. Per altra part en Paxitu, que no deixa de ser entremaliat, malgrat de seure a una

cadira de nen expressa per a ell i de tenir el seu plat, quan acaba de menjar, que acostuma a ser el primer, en descuidar-se el Plo, el Paxitu li pren unes molles de pa de pessic que provoca una vegada més, un enrenou amb el Plo. Aquest intenta d'enxampar-lo però no pot, ja que el Paxitu és prou llest i ràpid, agafant-se al llum del centre, que fa anar amunt i avall i des de allí saltant a un altre llum, com completant un numeret de circ. I fa exclamar a la mare:

- Això sí, punyetero, ho fas quan el pare d'en Josepet no hi és.

Ja ha arribat l'estiu, la calor i les hores lliures. En Josepet i els seus amics se'n van cada dia al rierol a banyar-se. Hi ha una bassa de dos pams d'aigua clara, gens freda, tèbia, allí passen part dels dematins. El primer a entrar és en Josepet, a continuació el Tur, per insistència d'en Josepet, encara que es fa el ronso i si es mulla les potes ja és molt.

- No fas honor a la teva espècie- li diu en Josepet.

Mentrestrant, el Paxitu sense pensar-s'ho dues vegades es penja d'uns branquillons i va d'un cantó a l'altre i amb els peus o amb les mans va llançant aigua que pren del rierol. A a part de mollar el Plo, el desperta de la seva dormideta a una branca, cosa que el fa cridar molt empipat -roo, rooo, rooooo- nomès serveix perquè en Paxitu se'n rigui més - jiu jiu jiu, igualment molesta al Josepet llançant-li aigua, però ell rai, això li agrada, també i agrada al Tur, que l'únic que fa és expulsar-se l'aigua i de retruc esquitxa el Plo, que ben molest ja no sap on posar-se.

Heus ací un di, a que mentre en Josepet nadava, de fet era l'únic que entrava a l'aigua, sentiren un sorolls, que els va fer posar en alerta. Sense sortir del curs de l'aigua del rierol avancen amb tota la cautela del món: el primer en Josepet, seguit del Tur, que també té la virtut de ser poruc, i el Paxitu i el Plo damunt del llom del Tur. Ara amb molt de silenci, una vegada aturats, apartant en Josepet amb cura un planter de roses, observen encuriós que es tracta de dos lladre-gots que estaven omplint unes caixes amb pomes dels arbres fruiters pertanyents a la casa d'en Josepet.

Aquest es queda un moment pensant com podria foragitar-los. De cop té una idea, li agraden molt les disfresses i en té de desades de tot tipus a casa, alguna en farà.

Aleshores, en un silenci de museu ,tornen ràpidament cap a casa ,allí no hi havia ningú, no obstant això en Josepet es dirigeix directament al cuarto dels endreços, seguit dels seus tres amics, després de remenar-hi nerviós una estona, per fi veu el que volia: agafa unes disfresses que més aviat semblen trossos de llençol, que tenia de més petit i els hi posa a Paxitu i al Plo.

-Us queda de meravella- els hi diu, però realment el vestits els queden penjant.

Ràpidament es dirigeixen vers el darrer lloc des d'on veieren el lladregots. Allà en Josepet els vesteix de fantasmes, i que vagi volant el Plo i el Paxitu saltant entre els arbres, juntament amb l'udol de fons d'en Tur. Els grunys fan un conjunt fantasmal:

- luuu juuu - ruuu,ruuu – juuuuu - ruuuuuuu, uuuuuuu, uuuuuuu.

Davant d'això els dos lladregots perplexos veuen dos fantasmes volant i amb els sons que el semblen venir d'ultratomba, fugen ben esparverats, deixant tot el que havien robat.

En Josepet, força content com els seus tres amics, celebren aquesta epopeia, que no serà la darrera.

En arribar a casa seva ja hi eren els seus pares i el seu germà , el primer que va fer tot cofoi gairebé sense alè, és mostrar-los els vestits i explicar-los com havien foragitat els dos lladregots.

El seu pare, orgullós, li diu

– Aquests segur que ja no hi tornen.

I la seva mare:

– Josepet! Has tingut una deia genial i molt ben encertada amb els teus tres.

Amics, de fet els considerem de la família.

Aquella nit tots dormiren plenament satisfets, després d'un bon sopar farcit d'anècdotes, de riure plegats i de mostrar un bon humor.

Nit de reis

Categoria adulta

Nom **Estefanía López**

Pseudònim **Mrs. Pettybon**

Hi ha una època de l'any que em fa sentir molt viva i visc il·lusió malgrat que plori més que mai. Tot comença amb l'anunci de la Marató. Ostres, tu, la Marató! És el moment de deixar clar que potser serem seriosos però “señores, los catalanes no somos tacaños”. De què anirà aquest any La Marató? És igual perquè parlin del que parlin ploraré com una toia.

Fa dies que penso amb què els puc sorprendre aquest Nadal. Els anuncis de perfums cars són constants però jo vull coses especials i diferents. Començo a pensar gimcanes per trobar regals amagats per casa i fins i tot preparo escrits ficticis i divertits de Ses Majestats amb l'empremta dels camells com a firma. No m'importa que tots siguem mig adults, m'agrada fer aquestes coses.

Surto al carrer i començo a veure llumetes arreu i sona el “All I want for Christmas” als altaveus lligats als fanals. Em sento una mica Heidi voltant pel poble. Veig la gent carregada de bosses i amb cares estressades mentre jo vaig fent saltirons amb passes llargues i canto: “la-larala-lala-i-ú”. No sé què em passa, potser les llums, les donacions benèfiques o les olors primaverals en ple desembre, però irradio una trista felicitat.

En aquella habitació, a casa els pares, suportava cada nit els roncs del meu germà gran. Jo primera! Jo primera! He de dormir-me jo primera! Però no, el senyoret queia el primer i començava la cantarella. Com pot roncar tan fort un marrec de vuit anys! I així cada nit menys una. Aquella era diferent. De fet el dia ja era diferent. Encara ara sento el rau-rau dels nervis a l'estómac quan hi penso, no és gana, és com una barreja d'il·lusió i enyorança.

Tornàvem amb les butxaques carregades de caramels i gairebé sense sopar fèiem cap a l'habitació. No volíem dormir i xerra que xerra acabàvem al mateix llit. Entre els ha,ha,ha i els xxt no cridis, vèiem passar les hores. Divagàvem entre Pin i Pons i naus d'Star Wars, i quan algú tancava un ull l'altre, deixava anar una cossa i afegia un: què fas!, no dormis!

Potser a quarts de set ja començàvem a cridar les típiques frases amb les que encara ara fem broma: que ja han passat els reis?, que podem sortir? Insistents, fins que cap a les vuit, teníem la resposta esperada.

I corrents cap el menjador i corrents a obrir paquets. Els pares ens miraven amb una cara que jo sabia que trigaria un any en tornar a veure. Potser per això intentava retenir-la bé. Recordo que aquell dia ells també jugaven.

I aquí estic, esperant veure les carrosses intentant que els que m'acompanyen es flipin com jo. Diria que sóc l'adulta amb més caramels. Però ells badallen i miren l'hora al mòbil. Ostres! Però si ho hem fet tot! Tenim un arbre ple de llumetes i hem trucat al nou zero no sé què, aquest any parlaven de les malalties rares. Per què no tenen rau-rau? Gaudiu del moment coi! No us recorda res això? No teniu il·lusió? Però tot això m'ho dic jo, és clar. Ells, segur que dormiran tota la nit i els hauré de despertar a crits. Que no us adoneu que necessito tornar-ho a sentir? Segueixo parlant sola.

No saben que penso que potser l'any que ve tot es torça i jo no hi sóc o hi sóc però sense aquesta llum. No els hi dic, ni els hi diré, no cal que pateixin les mes meves cabòries. Els deixo fer i ploro d'amagat.

Ens agafem unes pizzes i sopem mirant el Barça que no sé per què sempre juga aquesta nit. Foten quatre crits a la tele mentre jo mossego la meva quatre formatges. Anem tots a dormir, de fet jo ho faig veure. M'asseguro que dormen i m'aixeco a preparar tota l'absurda parafernàlia que fa dies barrino. Me'n torno al llit. Ell ronca però no té vuit anys i penso que potser millor posar el despertador.

M'adormo. Somnio amb unes botigues plenes d'onomatopeies. Sóc a dins. Oh yeah! Ompló el cabàs de rau-rau per tothom. Ups! Allà hi ha el prestatge del ha,ha,ha i just a sota el del buaaà, cap a dins del cabàs que van també. Ho vull embolicar i posar-ho dins de capsetes de colors. La dependenta somriu i em diu que he fet una tria xula i em fa un descompte. Em cau bé. Hi vull tornar a aquí.

Fa estona que estic desperta i sona el despertador. Busco les capses de colors i no hi són. Clar que no hi són burra, lleva't! em dic irònicament. Toca despertar-los i ells badallen i triguem a activar-se. Un cop al menjador obren paquets. Els miro fixament buscant l'espurna de felicitat als seus ulls. Ho necessito. De sobte escolto halhalha! riuen per l'escrit de Baltasar.

Sí! Ara aplaudeixen i criden perquè arriba el pare al menjador amb els ulls plorosos amb dues entrades per aquell festival de música del que sempre parlem. Pobre! Les ha hagut de buscar per tota la casa, seguint pistes de post-it enganxats per les parets.

Ens abracem tots.

I penso que una mica ho he aconseguit. La meva panxa neguiteja i oblidó el que pugui passar durant aquest any. Sé que la vida ens sorprendrà, cap a bé o cap a malament, però ara, a les deu del matí del dia de Reis, els miro i penso que com diu en Miquel Martí i Pol: " tot està per fer i tot és possible!

A contrallum

Categoria adulta

Nom **Nuria Castro**

Pseudònim **Victòria Arís**

El mal de cap era espantós i tal vegada estava relacionat amb la dificultat que tenia per a intentar obrir els ulls encara que fos uns mil·límetres. Ho vaig tornar a provar, però era impossible. No sabia on era, ni quina hora era i tenia seriosos dubtes sobre qui era jo. Si era un diumenge de ressaca, la festa de ben segur havia estat memorable.

Però alguna cosa em deia que no era ressaca i que no era diumenge. I el que més em preocupava, que aquella no era la meva habitació. Mai anava a dormir amb la persiana apujada i la llum provenia del costat contrari del llit.

Esgotada per l'esforç d'intentar obrir els ulls i aixecar una mica aquell cap que anava a rebentar d'un moment a l'altre, em vaig adormir de nou.

Minuts més tard, o potser hores, unes veus dolces i fines, em van despertar. Continuava sense poder obrir els ulls, però el to d'aquelles veus em deia que estava passant alguna cosa i que jo era la protagonista.

- Vaja, bon dia, guapa! Has tornat! – va dir una de les veus – Benvinguda!

M'estaven tractant com a una nena petita? Qui eren aquelles persones? Si era una broma de les meves amigues, aquest cop havien anat un xic massa lluny. Vaig intentar parlar però tampoc podia. Un ridícul soroll va sortir de la meva gola provocant les rialles de les misterioses desconegudes.

- Tranquil·la, Emma, tranquil·la. Hi ha temps per tot – va dir l'altra veu. – Ara baixarem una mica la persiana perquè puguis obrir els ulls.

Elles ho sabien! Sabien que no podia obrir els ulls. I m'havien dit pel meu

nom, així que ens coneixien, o com a mínim, elles a mi.

La intensitat de la llum va baixar paulatinament i vaig poder obrir una mica els ulls. Davant meu, dues ombres s'apropaven a la meva cara lentament.

Déu meu, eren extraterrestres! Uns caps enormes i uns cossos desproporcionats. Portaven una mena d'escafandres. Pel que vaig suposar, estàvem a la terra. Com a mínim, no m'havien abduït... ja era una bona notícia.

Com estàs, Emma? – va dir la figura més alta. La veu era increïblement dolça i femenina– Et fa mal alguna cosa?

Vaig fer un gest amb el cap per dir que no. El mal de cap havia desaparegut i havia deixat pas a una sensació molt similar al terror i al desconcert.

Què volien de mi? Vaig intentar aixecar els braços però un estava enredat en uns cables que penjaven d'algun lloc situat al meu costat esquerre. Una de les figures es va allunyar cap a la tènua llum de fons mentre l'altra començava a explicar-me.

- Emma, saps per què estàs aquí? Te'n recordes d'alguna cosa?

Vaig tornar a negar amb el cap. Ara la llum anava augmentant, com si anés pujant poc a poc la persiana.

- Soc la Fina, la teva infermera. Vas tenir un accident amb la moto un dissabte a la nit quan tornaves d'una festa d'aniversari. Et vas colpejar molt fort el cap. Has estat un temps en coma, ¿saps què significa això? – va aturar-se un moment com per donar-me temps a entendre tot el que m'estava dient.

- Un temps? – vaig poder preguntar amb una veu apagada i fluixa.

- Dos mesos exactament. El teu accident va ser la nit del dissabte 22 de febrer i avui estem a 22 d'abril. Te'n recordes de la festa?

Estava totalment desorientada. Sí que vaig anar a una festa. Era l'aniversari de la Paula i recordo les seves cares de preocupació quan em van veure agafar la moto per tornar cap a casa. I a partir d'aquí, res més, la ment en blanc. El mal de cap va tornar a aparèixer.

- Emma, ara avisarem els teus pares. Ara mateix no poden venir a l'hospital. No pot venir ningú, vaja que no es poden rebre visites. La situació és una mica

diferent de com la vas deixar. – va fer una pausa per agafar aire – Te'n recordes d'un virus que havia sortit a la Xina i que poc a poc anava estenent-se per la resta del món? El COVID 19 o coronavirus? Doncs bé, aquest maleït virus ens ha canviat una mica la manera de viure... com per exemple, aquestes màscares que hem de dur i que ens donen aquest aspecte d'extraterrestres... Però aquesta ja és una altra història que aniràs descobrint poc a poc.

Categoria infantil

Vincles d'hospital

Categoria infantil - **1r premi**

Nom **Laia Feijoó**

Pseudònim **Layeta08**

Hi havia una vegada en un país no gaire llunyà va arribar un virus que era conegut amb el nom Coronavirus. Aquest era malvat i volia conquerir el món, i com que no tenia cames, només es podia desplaçar de persona a persona.

Molts superherois i superheroïnes intentaven caçar-lo i trobar una manera per fer-lo desaparèixer, però de tan petit que era, esquivava tots els obstacles que se li posaven per davant, a tots els vençia.

- Si era tan petit com acabarien amb ell? - es preguntava la gent.

La Maria, una nena de 9 anys, era molt alegre i li encantava descobrir coses noves. Un dia, a casa, va començar a trobar-se malament i els seus pares creien que només seria un refredat comú. Tenia tos seca i li costava respirar. A la següent setmana, la febre li va començar a pujar i van haver d'anar molt de pressa al metge on els van enviar directament a l'hospital Sant Joan de Déu.

Allà es va quedar ingressada i ràpidament li van fer el test de coronavirus. Efectivament, havia donat positiu.

Tots pensaven que la Maria es posaria a plorar perquè ja sabia que el virus era molt dolent, però en comptes d'això, va sospirar i amb la força de ser una súper valenta, va aguantar a l'hospital dues setmanes.

En aquelles setmanes va engegar una iniciativa per tot el món a les xarxes socials.

Es tractava de fer un dibuix d'un arc de sant Martí. Per cada dibuix que rebessin es recaptaria 1 € per la cura del malvat virus. En un dia ja havien recaptat

1.500 €!

Afortunadament, la Maria va sortir de l'hospital però no gaire feliç. Mentre estava ingressada, va conèixer una àvia anomenada Anna. L'Anna també estava infectada de coronavirus i encara que estiguessin separades per un vidre van fer molt bona amistat.

No es coneixien de res, però aquella situació va fer que es creés un vincle entre elles dues, es saludaven pel vidre de l'habitació cada dia i es miraven amb tendresa, va néixer per a elles un amor incondicional. Per a la Maria, l'Anna era com la seva avià.

Un dels dies d'estar hospitalitzada, en despertar-se, la seva companya de batalla, ja no hi era.

Entre llàgrimes li va preguntar a la infermera on era l'Anna. Ella li va respondre que a la nit, va empitjorar i que la van haver de portar a l'UCI. Aquell dia va ser molt trist per a ella, estava molt desconsolada.

La següent setmana, la Maria, va sortir de l'hospital, però ella encara pensava en l'Anna, ella encara seguia a l'UCI i no sabia què li podria passar.

Els dies anaven passant i no sabia res d'ella. Lamentablement, la família de l'Anna va trucar per telèfon per fer-los saber que havia mort.

La Maria no podia deixar de plorar. No s'ha mort, segueix viva al meu cor!

- Va xiuxiejar amb la veu mig trencada i amb el cor partit a trossos.

La iniciativa dels dibuixos que va impulsar encara està oberta, i porta recaptat molts diners per a la investigació de la vacuna que faci que acabi amb el virus i que no faci patir a més famílies amb la pèrdua dels seus estimats.

Amb tot això que estem passant, aprendrem a valorar més a les persones que ens envolten, a estimar per sobre de tot i respectar-nos; aprendrem, que no tots els superherois porten capa; que no tots els camins porten a Roma, ni que totes les princeses porten corona!

Queda't a casa! Si tu et protegeixes, protegeixes els altres.

I recorda sempre... TOT ANIRÀ BÉ!

El Big Ben i el retard en el temps

Categoria infantil - **2n premi**

Nom **Naelé Camacho**

Pseudònim **Patinadora**

Un dia abans de Halloween, jo i la meva millor amiga l'Aroa, una nena de cabell arrissat i ulls marrons estàvem en l'hotel La Florida, estàvem desesperades perquè no hi trobàvem una disfressa adequada per al concurs de la nit del dia següent. En aquell hotel feien un concurs de disfresses , qui guanyava tenia ... Un viatge gratis a Londres!

Jo em moria de ganes d'anar allà, volia veure el millor de Londres per a mi: el Big Ben .

L'Aroa també tenia moltes ganes de guanyar el concurs , pel mateix que jo . A mi de sobte se'm va ocórrer una idea fantàstica: podíem disfressar-nos... de nines malignes! Jo s'havia que aquella disfressa era la guanyadora , perquè l'any passat els meus cosins em van gastar una broma amb una nina molt terrorífica i ho teníem guanyat .

Quan va arribar el dia del concurs , ja teníem les disfresses preparades , per a la gran nit, ens estàvem maquillant , amb el maquillatge de la meva mare . Després de maquillar-nos en el lavabo de la meva habitació de l'hotel ,(Que per cert estava fet un desastre , estava tot desordenat i ple de maquillatge) Vam recollir molt de pressa , perquè així la meva mare no s'assabentaria del que havia passat i vam passar tot el dia provant-nos pentinats de nina terrorífica i jugant. Quan va arribar la nit, ens vam posar les disfresses i ens vam retocar el maquillatge per estar perfectes .

Quan érem a dalt de l'escenari , em van venir unes pessigolles a la panxa terribles, però l'Aroa em va tranquil·litzar , el presentador del concurs ens va donar la benvinguda i ens va presentar al públic , ens dèiem “Les nines terrorífiques“ Ens dèiem així perquè anàvem de nines esgarrifoses. Quan van acabar de presentar-nos vam començar a fer el nostre petit ball , jo anava mirant els jutges del concurs , se'ls veia una cara de satisfacció.

Vam acabar el nostre ball i el presentador va nominar els tres finalistes i entre ells estàvem nosaltres dues! Primer va començar amb el tercer premi, el van guanyar un grup de “zombies “-la veritat es que feien molta por-. Després el segon premi; quedàvem l'Aroa i jo i una parella de bruixes. Després d'un curt silenci (Amb molta tensió), el presentador va dir que les guanyadores del concurs de disfresses eren... Les nines terrorífiques! L'Aroa i jo !

No m'ho podia creure , havíem guanyat ! Tenia moltíssima il·lusió d 'anar-hi . El dia següent vam anar a agafar el bitllet de l'avió , i l'hotel.

El dia abans d'anar a Londres , ens vam haver d'anar a dormir a les 7 de la tarda perquè l'avió s'enlairava una mica més tard que l'hora del crepuscle , per així estar ben despertes.

Quan l'avió va començar a separar-se del terra vaig anar a seure amb l'Aroa, durant quasi tot el vol vam estar parlant de la varietat de coses que hi podríem fer allà . Quan l'avió va tocar el terra, vaig canviar l'hora del rellotge , perquè allà és una hora menys , eren les 2:15 de la matinada. Tenia una son...així que vam anar a l'hotel , ens van donar el número de l'habitació i ens vam anar a dormir.

Al dia següent estava baixant les escales amb l'Aroa, quan vaig trobar un cartell que posava que l'hotel abans havia estat un petit castell de l'edat mitjana. I vam seguir baixant, però també va passar una cosa molt, bastant rara: les llums es van apagar i amb la llanterna que hi havia vam apuntar cap la finestra i vaig veure que les manetes del Big Ben començaven a anar cap endarrere.

En un obrir i tancar d'ulls era al costat de l'Aroa, però quan vaig mirar al meu voltant semblava l' edat mitjana , i quan em vaig adonar, estava vestida com una princesa de l'edat mitjana.

De cop i volta se'm va apropar una dona i em va dir que era l'hora de canviar –se, i a l'Aroa un home li va dir que havia de preparar uns plats per al banquet

reial. La dona em va portar escales amunt per canviar-me i em va dir que pugés cap al meu dormitori reial. I em vaig adonar: jo, era la princesa !

Quan vaig entrar en l'habitació , després que jo entrés a l'habitació ,una dona venia amb un munt de vestits elegants i em va dir que em comencés a emprovar vestits .

Quan vaig acabar d'emprovar-me tots els vestits, vaig escollir un de color morat de dosser, després van començar a fer-me pentinats; i l'últim pentinat va ser el que més em va agradar.

Quan per fi l'Aroa i jo vam estar un moment a soles li vaig parlar de per què estàvem en aquesta època i no en la nostra, evidentment era perquè volia que canviéssim alguna cosa ...

Quan l'Aroa i jo vam acabar de parlar, una dona em va dir que havia d'anar al saló de la corona i l'Aroa també. Quan vam arribar al saló de la corona, em vaig quedar parada: el saló tenia una pista de ball i els trons reials. Però quan em vaig adonar del que havia de fer em vaig quedar morta de por, era una prova de princeses i qui guanyava de les princeses es quedava el tro. Havia de guanyar perquè si no, no podria tornar a la meva època!

Després de moltes proves, va arribar l'última, la de ballar. I abans de poder pensar més, va començar a sonar la música, començar a ballar , quan la música es va parar van escollir la princesa guanyadora. Era ... jo ! Menys mal! Després es van apagar els llums ... I quan es van tornar a obrir... Estàvem una altre vegada a l'hotel!

I aquesta història, l'Aroa i jo no la contarem mai perquè aquesta rondalla s'ha acabat.

Desfilada de models

Categoria infantil

Nom **Aina Manils**

Pseudònim **Meravelles**

Hi havia una vegada un poble que es deia Salsitxa. En aquell poble hi vivien: el Trípod, el Locu i la Boja. La Boja té molts nervis. I també el Locu. I el Trípod. El Trípod diu:

-Va, Boja i Locu, que hem de gravar la desfilada de models.

I just quan ho diu, hi van! I la Boja diu:

-Locu i Trípod que ja hi estem. Ens hem d'arreglar ben arreglats: maquillatge, pentinar-nos; els nens, llaços al coll, posar-nos les nenes ombra d'ulls i pintallavis. Hi vindrà l'Anda que ens ajuda i ens acompanya. I també ens maquillarà i arreglarà.

I l'Anda diu:

-Us estimo molt!

I just quan ho diu ho fa. El Locu, la Boja i el Trípod diuen alhora:

- Moltes gràcies i nosaltres a tu Anda gràcies a tu! És l'hora! I la desfilada de models!

Què, ho fem? -pregunta el Trípod.

- Ai la desfilada de models! -Criden l'Anda, el Trípod i la Boja.

I el Locu que diu:

-Anda t'estimo!

I l'Anda diu:

-I jo a tu, Locu.

-Va que hem de fer-h -diuen tots alhora.

Els nens estan molt orgullosos! L'Anda diu:

-La desfilada de models!- exclama l'Anda.

I tothom va quedar així: Ah!. Com pasta de moniatos. S'ha fet de nit i els espectadors ja dormen. I l'endemà es desperten molt d'hora. I els nens diuen alhora:

-És estiu, ja hem passat una nit sense dormir.

Hi l'Anda diu:

-Vull anar de càmping.

I el Locu, el Trípod i la Boja diuen:

-Val, anem de càmping. Tinc una idea genial! Agafar llibres de les nostres cases i així podem llegir dins la nostra tenda de campanya! I així abans de dormir ens podrem llegir els contes. Què us sembla? - Pregunta l'Anda.

-Ho farem! -Diu el Locu.

I l'Anda diu:

- També podem inventar contes. Què us sembla?

I el Locu diu:

-A mi em sembla bé, Anda. No ho sé gaire bé, però també ho podem preguntar bé a la taquilla d'entrada. Què us sembla? I tots 4 se'n van.

El viatge a Japó

Categoria infantil

Nom **Biel Calls**

Pseudònim **Frederick**

Tot va començar un matí quan em vaig aixecar i vaig veure una bossa plena de diners, vaig decidir anar-me'n de viatge al Japó i vaig deixar una nota als meus pares dient que en una setmana tornava a casa.

Quan vaig arribar al Japó em vaig trobar un noi que em va ajudar a trobar el meu hotel, abans d'entrar a l'hotel li vaig dir si volia quedar el dia següent per parlar una mica. L'endemà ens vam trovar a un bar de Tokyo(Japò) després de mitja hora parlant em vaig adonar que s'assemblava molt a l'Akira Toriama (un escriptor molt famós de llibres de manga que segueixo des de petit). Quan ja tornava a l'hotel li vaig preguntar si coneixia l'Akira i em va respondre amb un somriure irònic.

Al dia següent no li vaig dir res del que havia passat a la nit però no aconseguia treure-m'ho del cap i al final li vaig dir si el coneixia amb una veu d'enfadat que feia por. Ell, em va mirar i em va dir que el seguís que m'anava a ensenyar alguna cosa. El vaig seguir fins que vam arribar a una casa gegant amb guàrdies de seguretat i càmeres de vigilància. Vam entrar a la casa i a dins hi havia l'Akira Toriama! Tot sorprès em vaig apropar a l'Akira i el vaig felicitar per tos els grans llibres que havia fet. Em va explicar que era el pare del noi que havia conegut que, per cert, es deia Masahi Kishomoto.

L'últim dia quan ja marxava em vaig trobar un llibre firmat per l'Akira Toriama a la meva motxilla, vaig tornar corrents a donar-li les gràcies a l'Akira, però ell ja havia marxat, quina ràbia!

Al cap de set hores d'avió vaig arribar a casa amb un somriure d'orella a

orella, els pares em van preguntar que què em pasava, els vaig respondre amb un únic somriure i després els vaig explicar tot el que m'havia passat. Em van preguntar si havia vist una bossa de diners que estava a la meua habitació, m-mmm...els vaig respondre amb un somriure irònic i vaig marxar amb la cua entre les cames...

(l'Akira Toriyama és l'escriptor i il·lustrador de Bola de drac Dr.Slump etc)

(Masahi Kishomoto escriptor de Naruto no es fill de l'Akira)

Fi

Mò

AJUNTAMENT DE
MONTMELÓ

Generalitat
de Catalunya

Diputació
de Barcelona

CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA
CNL DEL VALLES ORIENTAL
CC de Montmeló

BIBLIOTECA
MUNICIPAL
LA GRUA
MONTMELÓ

ÒMNIUM
LENGUA CULTURA PAÍS